

JOLLA KORVA, KUULKOON

Mark. 4:21-25

21. Jeesus sanoi heille: "Eihän lamppua oteta esiin vakan tai vuoteen alle pantavaksi? Eiköhän pantavaksi lampunjalkaan?"
22. Mikään ei ole salattuna muuta varten kuin tullakseen ilmi, eikä kätkettynä muuta varten kuin tullakseen julki.
23. Jos jollakin on korvat kuulla, hän kuulkoon."
24. Jeesus lisäsi: "Huomatkaa, mitä kuulette. Millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan, vieläpä teille lisätäänkin.
25. Jolla näet on, sille annetaan, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on.

Kirkkojen alennustila ja herätykset

Kun katselee kirkkohistoriaa taaksepäin ei voi olla ihmettelemättä erästä asiaa: "Miten on mahdollista, että kristillinen kirkko on yhä olemassa ja kaiken lisäksi kasvaa tänään nopeudella, jollaista ei koskaan edes alkuseurakunnan aikana ole koettu?" Kiinassahan on jo yli vuosikymmenen jatkunut maailmanhistorian laajin ja voimakkain herätys. Miljoonia kiinalaisia tulee vuosittain uskon.

Syy tähän ihmettelyyn on kirkon historiaa pinnallisestikin tuntevalle ilmeinen. Kristuksen nimeä kantanut seurakunta on epälukuisia kertoja vajonnut käsittämättömän syvään alennustilaan. Raha, valtapyyteet, väärä evankeliumi, yleisuskonnollisuus ja kaikinainen synninharjoitus on saanut kirkkojen sisällä siinä määrin suuret mittasuhteet, että koko kirkon olemassaolo on joutunut vaakalaudalle. Ja kuitenkin Herra on nostattanut jälleen miehiä ja naisia, joiden mukana uudet herätyksen tulet ovat lähteneet leviämään.

Euroopassa eletään yhtä sen kristillisen historian kaikkein syvintä alennustilaa, vaikka Afrikasta, Aasiasta ja latinalaisesta Amerikasta saammekin kuulla uutisia Herran suurista teoista. Herätyksen tarve maanosassamme on syvä ja siellä täällä on myös kristittyjen ryhmiä, jotka kaipaavat ja rukoilevat herätystä pakanallistuneeseen maanosassamme.

Mitä herätys on?

Mutta mistä herätyksessä on viime kädessä kysymys? Siitä vallitsee herätystä ikävöivien ja rukoilevien uskovienkin kesken varsin erilaisia käsityksiä. Herätyksellä on tietenkin useita ulottuvuuksia, joten käsitysten ei tarvitse olla keskenään ristiriitaisia.

Vanhastaan herätyksellä on ymmärretty sitä, että paikallisesti tai alueellisesti moni ihminen tulee saman aikaisesti synnin tuntoon ja uskon. Usein herätykset alkavat jonkun yksityisen ihmisen väkevästä kääntymyksestä ja leviävät sitten kulovalkean tavoin muodostaen herätysliikkeitä. Herätykseen on aina liittynyt myös aiemmin uskon tulleitten hengellistä uudistumista ja uutta Hengen tulta. Historiassa hyvin monien herätysten alkuvaiheeseen on liittynyt sellaisten armolahjojen kuin profetian ja kielilläpuhumisen runsasta esiintymistä, mutta poikkeuksiakin on.

Herätys on kokonaan Jeesuksen lahjaa, kun Hänen Henkensä alkaa väkevästi toimia jonkun kansan tai heimon tai alueen ihmisten keskuudessa. Herätystä edeltää aina evankeliumin julistus, sillä Pyhä Henki on omalla vapaalla valinnallaan sitonut ihmisen pelastuksen evankeliumin julistamiseen ja kuulemiseen.

Silmät ja korvat auki

Ensi lukemalta hiukan arvoituksellisessa evankeliumitekstissämme on viime kädessä kysymys juuri herätyksestä. Sen keskeisin jae toistuu Uudessa Testamentissa tiuhaan: "Jos jollakin on korvat kuulla, hän kuulkoon."

Jeesuksen julistus oli nostattanut lainopettajien ja farisealaisen liikkeen vihan ja vastustuksen. Tavallinen kansa, joka oli aluksi ottanut avosylin vastaan Jeesuksen opetuksen nähdessään Jeesuksen monet ihmeteot, oli alkanut myös kysellä, olisiko lainopettajien ja papiston vastaväitteissä perää. Sen korvat Jeesuksen julistamalle sanomalle alkoivat sulkeutua. Siksi Jeesus muutti lähestymistapaansa. Hän ei enää puhunut avoimesti, vaan alkoi käyttää vertauksia. Kun opetuslapset ihmettelivät tilannetta, Jeesus selitti opetuslapsilleen, mistä Jumalan valtakunnan pääsystä sydämiimme ja siis herätyksessä on viime kädessä kysymys. Jeesus kuvasi asiaa vastakohtadista käsi seuraavaan tapaan:

11. Jeesus vastasi: "Siksi, että teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu.

12. Jolla on, sille annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin. Mutta jolla ei ole, häneltä otetaan pois sekin, mitä hänellä on.

13. Minä puhun heille vertauksin siksi, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä.

14. Heissä käy toteen Jesajan profetia, joka sanoo: 'Kuulemalla kuulkaa älkääkö ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkö käsittäkö.

15. Sillä tämän kansan sydän on turtunut. Korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi, ja etten minä parantaisi heitä'.

16. Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat.

17. Totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet. (Matt. 13:11-17)

Herätys on sitä, että ihmisen silmät ja korvat avautuvat kuulemaan. He alkavat nähdä sydämen silmin, millainen Jumala on pyhydessään ja armossaan. He alkavat kuulla Jumalan puhetta omalle sydämelleen. Kun silmät ja korvat ovat auki, sydän voi ymmärtää. Kun sydän ymmärtää, se kääntyy parannuksessa ja uskossa Herran puoleen. Ja kun niin tapahtuu Herra itse parantaa ja antaa anteeksi. Herätys on Herran parantavaa, pelastavaa ja uudistavaa työtä. Herätys alkaa siitä kun ihminen avaa silmänsä ja korvansa Herran puheelle. Herätys on Jumalan armon ihme kääntyvän ihmisen elämässä.

Jesajan herätys

Tyypillinen Vanhan Testamentin esimerkki herätyksestä on Jesajan kokemus hänen kirjansa 6. luvussa, johon Jeesuksen lainauskin viittaa:

1 Kuningas Ussian kuolinvuonna minä näin Herran: hän istui korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät temppelin.

2 Hänen yläpuolellaan seisoivat serafit, joilla oli kuusi siipeä kullakin: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella verhosivat ruumiinsa ja kahdella lensivät.

3 He huusivat toinen toiselleen: - Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot! Hänen kirkkautensa täyttää kaiken maan.

4 Ovenpielet vapisivat äänten voimasta, ja huone tuli täyteen savua.

5 Ja minä sanoin: - Voi minua, minä hukun! Minulla on saastaiset huulet, ja saastaiset huulet on kansalla, jonka keskellä elän, ja nyt minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin.

6 Silloin yksi serafeista lensi luokseni kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli ottanut pihdeillä uhrialttarilta.

7 Hän kosketti sillä minun huuliani ja sanoi: - Katso, tämä on koskenut huuliasi, sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisi sovitettu.

8 Minä kuulin Herran äänen sanovan: - Kenet minä lähetän? Kuka lähtee sananviejäksi? Niin minä vastasin: - Tässä olen, lähetä minut!

9 Hän sanoi: - Mene ja sano tälle kansalle: Kuulemalla kuulkaa älkääkä käsittäkö. Katsomalla katsokaa älkääkä ymmärtäkö.

10 Paaduta tämän kansan sydän, sulje sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se silmillään näkisi, ei korvillaan kuulisi eikä sydämellään ymmärtäisi - ettei se kääntyisi ja tulisi terveeksi.

11 Minä kysyin: - Kuinka pitkäksi aikaa, Herra? Hän vastasi: - Siksi kunnes kaupungit ovat autioina, asukkaita vailla ja talot tyhjillään, kunnes tyhjillä pelloilla vallitsee autius.

12 Herra vie ihmiset kauas, ja tyhjänä leviää hylätty maa.

13 Jos väestä on jäljellä vaikka vain kymmenesosa, vielä sekin raastetaan maasta, kaadetaan niin kuin puu, kuin tammi. Mutta puustakin jää kanto, ja siitä kannosta kasvaa pyhien suku.

Jumala hallitsee

Maa oli kaaoksessa. Kuningas Ussia oli juuri kuollut. Kukaan ei hallinnut Herrasta kauas pois juossutta valtakuntaa. Väkivalta, lama, anarkia, mielivalta rehottivat ja viholliset painostivat. Kansa oli hyljännyt elävän Jumalan ja juoksi epäjumaliensa perässä. Tällaisessa tilanteessa Herra avaa nuoren Jesajan silmät näkemään ja kuulemaan: Herra hallitseekin kaiken kaaoksen keskellä. Jumala on kuningas silloinkin, kun koko maailma on mitä hirveimpien ahdistusten keskellä syntiensä tähden.

(Ilmestyskirjan suurta lohtua antava sanoma on siinä, että kun lopun ajassa tapahtuu käsittämättömän hirvittäviä asioita maan päällä: sataa kymmenien kilojen painoisia rakeita, ihmiskunnasta kuolee kerta heitolla kolmannes ja sodat raivoavat, kaiken tämän keskellä Kristus hallitsee. Tapettu Karitsa on avaamassa sinettejä, viemässä historiaa kohti lopullista päätöstä ja Jumalan kansan voittoa.)

Jumalan pyhyys

Herran kirkkaus täytti temppelin ja serafit lauloivat ja huusivat niin väkevää ylistystä Herralle, että temppelin ovenpielet vapisivat tämän suunnattoman voimakkaan ylistyksen voimasta. Enkelit julistivat Herran pyhyyttä ja hallintavaltaa ei vain taivaassa, vaan myös maan päällä. Heidän huutoonsa sisältyi profetia Jumalan suuren suunnitelman ihanasta päätöksestä: "Kaikki maa on oleva täynnä Herran kirkkautta". Vielä maan päällä vallitsi jumalaton meno, mutta Herra on kiivaudessaan vievä oman pelastussuunnitelmansa päätökseen.

Temppeli täyttyi savulla, mikä Ilm.15:8: mukaan kertoo Jumalan pyhästä vihasta kaikkea syntiä kohtaan.

Kun Jesaja näki Jumalan pyhyiden ja vihan syntiä kohtaan, hän tajusi oman hirvittävän saastaisuutensa ja kansansa kauheat synnit. Hän tajusi, että hän oli "helvetin kekäle" ja parahti maan päällä: "Voi minua, minä hukun!" Helvetin kauhu alkoi taivaan kirkkauden näkemisestä. Kukaan ei voi ymmärtää mitään kadotuksen luonteesta näkemättä Jumalan pyhyyttä. Golgata kertoo meille saman: Jumala vihaa syntiä siihen määrään asti, että jokaisen synnin on saatava rangaistuksensa viimeiseen määräänsä asti.

Sovittava armo

Mutta merkillinen on Herran korva. Valtavan ylistyksen pauhun keskelle kantautui omien syntiensä ja kansansa syntien tähden kauhun valtaan joutuneen miehen parhutus. Se oli musiikkia Jumalan korville. Heti lähti enkeli taivaasta tuoden uhrialttarilta kiven Jesajan huulille. Uhrialttarin tuli oli sitä tulta, joka oli polttava Jumalan Pojan kadotuksen liekkeihin Golgatan ristillä, jotta Jesaja saisi kaikki syntinsä anteeksi. Alttarin kivi ei polttanut, vaan puhdisti, toi anteeksiantamuksen, sovituksen. Jesaja pääsi armon vapaaseen yhteyteen Jumalan kanssa. "Helvetin kekäle" ja Pyhä Jumala lähtivät kulkemaan yhtä matkaa. Suunnattoman suuri armo muutti kaiken. Mennyt oli poissa, uusi pysyvä suhde Jumalan kanssa oli rakennettu.

Kenet minä lähetän?

Uutta suhdetta kuvaa se, miten Jesajan silmät ja korvat pysyvät yhä auki taivaallisen Herran suuntaan. Hän kuuli Herran neuvottelevan Poikansa ja enkelien kanssa: "Kenet minä lähetän? Kuka lähtee sananviejäksi?" Jesajan saaman armon suuruudesta ja sen riittävydestä kertoo hänen "sekaantumisensa" taivaalliseen keskusteluun. Hän ikään kuin nostaa kätensä ja ilmoittautuu vapaaehtoiseksi: "Tässä olen, lähetä minut!" Pelastit minut kadotuksen liekeistä, teit minusta lapsesi. Annoit minulle niin suuren armon, että elämäni kuuluu Sinulle. Sinulla on suunnaton rakastava sydän. Jos tahdot sananviejää, tässä olen. Tiedän, että voin sellaisena toimia, kun Sinä lähetät minut ja olet minun kansani! Jesaja tiesi kuinka varma oli Jumalan antama pelastus iankaikkisesta tuomiosta. Siksi hän tiesi voivansa luottaa samaan Herraan millaisissa ajallisissa ahdistuksissansa tahansa.

Sanoma

Herra vastasi: "Mene ja julista kansalle!" Mutta sitten Jesaja koki yllätyksen. Hän saikin aivan toisenlaisen viestin kerrottavakseen, kuin oli odottanut. Hän oli odottanut saavansa lähteä viemään sanomaa Jumalan käsittämättömän suuresta armahtavasta rakkaudesta. Olihan hän itse juuri saanut sen kokea omassa elämässään. Mutta hänen sanomansa pitikin olla aivan muuta: "Kuulemalla kuulkaa älkääkä käsittäkö. Katsomalla katsokaa älkääkä ymmärtäkö. Paaduta tämän kansan sydän, sulje sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se silmillään näkisi, ei korvillaan kuulisi eikä sydämellään ymmärtäisi - ettei se kääntyisi ja tulisi terveeksi."

Pitkö hänen siis lähteä julistamaan paatumusta. Miksi, miksi? Siksi, että kansan hirvittävä sokeus oli siinä, että se luuli näkevänsä ja kuulevansa. Se luuli ymmärtävänsä Jumalan sanan jopa syvemmin, avarammin, armollisemmin ja vapauttavammin kuin mikään aikaisempi sukupolvi oli Sanaa ymmärtänyt. Sehän oli päässyt jo ymmärtämään senkin, että kaikki muutkin uskonnot pelastaisivat, kaikille ihmisille kävisi lopulta hyvin. Olihan Jumalan armo niin suuri ja avara. Siksi kansalle oli julistettava paatumusta, sokeutta ja kuuroutta. Vasta oman sokeutensa tunnustava voi nähdä, vasta oman kuuroutensa tajuava voi kuulla, vasta oman ymmärtämättömyytensä ymmärtäjä voi alkaa ymmärtää.

Mutta Jesaja ei voinut tyytyä pelkästään tähän tehtävänasetteluun: "Kuinka pitkäksi aikaa, Herra?" Eihän tämä voi olla Sinun viimeinen tahtosi kansallesi. Juurihan Sinä osoitit armosi pelastamalla minut saastaisen. Eikö minulla olekaan lupaa julistaa armon evankeliumia.

Jesajan kysymys oli oikea ja siksi Herra antoi siihen myös vastauksen: "Ei, ei todellakaan viimeinen tahtoni ei ole kansan hukkuminen, vaan sen pelastaminen. Mutta sen paatumus on niin syvä, että Minä en saa sitä hereille muuten kuin kovien ajallisten tuomioiden kautta. Maa tulee autioksi, kansa karkotetaan pois. Mutta lopulta saan edes sen pienen jäännöksen kääntymään puoleeni. Minua ei kiinnosta se miten hyvin kansalla sujuu ajallisesti, vaan se miten saisin edes jonkun heistä luopumaan hirvittävästä paatumuksestaan.

Onko muuten tämän päivän Suomen kansa jotenkin vähemmän syntistä kuin heimoveljemme inkeriläiset, jotka saivat kokea Siperian ja muut kauhut, jotta tänään jäännöksen keskuudessa kasvaisi pelastettujen pieni Inkerin kirkko! Maamme rajat eivät ole Jumalalle mitään pyhää! Hänelle on tärkeintä meidän iankaikkinen pelastuksemme.

Sanan kuuleminen

Tänäkin päivänä meidän on korotettava äänemme ja julistettava Jumalan pyhää vihaa paatuneelle, silmänsä ja korvansa Jeesuksen puheelle sulkeneelle kansalle, että sen joukosta edes jotkut kääntyisivät ja saisivat kokea saman herätyksen armon kuin Jesaja.

Jumalan puhe on tänäänkin julistetussa Raamatun sanassa luonnollisin korvin kuultavissasi ja luonnollisin silmin luettavissasi. Mutta ellei sydämesi avaudu kuulemallesi, menetät lopulta senkin, mitä aiemmin olet kuullut. Sydämesi paatuu. Mutta jos sydämesi avautuu ottamaan vastaan Herran Sanan, pääset ymmärtämään niin oman tilasi Jumalan edessä kuin Hänen halunsa päästä sinun elämäsi Hallitsijaksi. Jos silloin taivutat sydämesi tunnustamaan kaiken sen, mitä olet sydämesi syvimpiin kätkenyt, ja kääntynyt pyytämään anteeksiantamusta ja armoa, saat kaiken anteeksi ja löydät uuden yhteyden elävään Vapahtajaan.

Ellet taas taivuta sydäntäsi kuulemasi sanan alle, joudut lopulta Herran paluun viimeisenä suurena päivänä kauhistumaan, sillä silloin ei kuitenkaan jää salatuksi mitään siitä, minkä ehkä täällä ajassa onnistuit itseltäsi, toisilta ihmisiltä ja niin kuin ehkä kuvittelit Jumalaltakin salaamaan.

Herra kutsuu sinua kuulemaan ääntään, jotta avaisit sydämesi kätököt Hänelle. Mutta kun niin teet, Herra itse tulee avaamaan myös oman valtakuntansa ihmeellisen armon ja valon Sinulle.

Japanilaisen rouvan tulo valoon

Sain joitakin aikoja sitten kirjeen eräältä noin 35-vuotiaalta rouvalta Ananin seurakunnasta Japanista. Hän mainitsi aluksi, että hän on joutunut kohtaamaan vastustusta omalle uskollaan kotonaan, mutta jatkoi sitten, miten Jeesuksen rukoileminen on hänelle todellinen ilo, sillä nyt hän tuntee hänet, elävän Herran, jota saa rukoilla. Ennen buddhalaisenakin hän oli toki rukoillut paljon, mutta se oli ollut aina pelkkää huutoa tyhjyyteen. Mutta miten hän oli päässyt tähän?

Hän kävi aikanaan kristillisen yliopiston, ja sai käsiinsä Raamatun. Mutta hän pyrki johdonmukaisesti välttämään kaikkea kristillistä vaikutusta silloin, vaikka tutustuikin joihinkin kristittyihinkin. Kymmenen vuotta myöhemmin silloin saadut vaikutteet autoivat häntä tulemaan vasta valmistuneen Ananin kirkon ruuanlaittopiiriin opiskelemaan eksoottista suomalaista leivontaa ja samalla myös Jumalan sanaa. Niin jatkui parisen vuotta. Aina kun evankeliumia julistettiin, hän kuunteli sivullisen asenteella. "Olen buddhalainen, ei Raamattu kuulu minulle. Voisiko Jumalaa todellakaan olla olemassa?" Hän oli epäilijä-Tuomas tyyppiä. Mutta sitten Herra tarttui kouriintuntuvasti hänen elämäänsä. Hänen isälleen tuli vaikeuksia, hänen miehensä isä kuoli auto-onnettomuudessa ja lopulta hän itsekkin ajoi kolarin, jossa mopoilija loukkaantui onneksi lievästi. Viimeksi mainittu asia pani kuitenkin rouvan sydämen rauhan sekaisin. Hän alkoi tosissaan kysellä, voisiko Raamattu sittenkin olla totta.

Mutta aina hän törmäsi samanlaisiin epäilyihin. Kun hän kuitenkin oli toistuvasti kuullut, että jos me tunnustamme syntimme, on Jumala uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän Jeesuksen veren tähden antaa meille kaikki synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta väärydestä, hän tuli siihen lopputulokseen, että hänenkin tulisi tehdä parannus. Ei riittäisi, että hänelle yhtenä kauniina päivänä asiat ikään kuin selviäisivät. Hänen itsensä täytyisi tunnustaa sydämen syvyiksiin kätkeytyt synnit. Ja niin hän viime syksynä tuli kirkollemme ja alkoi kertoa: "Minulla on asioita, joista olen tehnyt lujan päätöksen, että niiden kanssa menen hautaan. Kukaan ei koskaan saa näistä mitään tietää. Mutta tässä ne nyt kuitenkin ovat." Ja niin hän jakoi sydämensä raskaat ja todelliset synnit. Sain julistaa hänelle, että Jeesuksen nimessä ja veressä hänen kaikki syntinsä olivat anteeksi annetut. Ja niin hän palasi kotiinsa.

Jonkun päivän jälkeen hän tuli taas kirkkoon johonkin tilaisuuteen ja saatoin havaita, että hänen kasvojensa ilme oli muuttunut. Niistä loisti valoisuus. Pari viikkoa myöhemmin hän kertoi rukouspiirissä muille, että nyt hän ymmärtää, että Jumala todella elää ja että hän on pelastunut, vaikka hän vielä syntejä tunnustaessaankin oli ajatellut: "Mahtaako tästä olla mitään hyötyä." Jumalan sana alkoi sen jälkeen avautua hänelle ja Jeesus tuli läheiseksi todellisuudeksi.

Herra kutsuu Sinua tänään kuulemaan ääntään ja tuomaan syntisi valoon. Kun niin teet, Jeesus puhdistaa Sinut verellään synneistäsi ja näyttää Sinulle taivaallisen Isän armokasvot.